

Kronieken Effata februari 2011

Vergadering stuurgroep 3/2: voor de vasten zullen we weer beroep doen op de bladwijzers van 'zuster Erna Mertens' en de doopliturgie en er zal water stromen (letterlijk en/of figuurlijk)!

"Pazzo per amore": zo zetten de jongeren de viering van Lichtmis op 5/2 in. Voor verwelkomer Chris blijft na zo'n start enkel over om nog meer licht te vragen, een vraag waar gretig aan voldaan wordt.

Het evangelie (Matteüs 5, 13-16) gaat over licht zijn voor anderen en licht dat mensen uitnodigt om samen in dezelfde richting te gaan. Het gaat over zout. Teveel licht is ook niet goed, licht moet van binnen uit komen, maar licht moet er in elk geval zijn. Léonie leest: *"Ik geloof in het licht van de kaarsen!"*

Je moet verliefd zijn op dat zinnetje: 'jullie zijn het zout van de aarde!' Een klein beetje christelijk zijn kan onze wereld verbeteren. Geen kilo's zout zijn er nodig! We zien dat bij groepen: als die man of die vrouw er is, dan komt het in orde, één smaakmaker volstaat!

Maar het omgekeerde komt ook voor: als er maar één is die de sfeer kapot maakt, één die altijd opmerkingen maakt.

Jezus zegt: *"Gij zijt het zout der aarde"* tegen elk van ons. Wij mogen het zout zijn, dat maakt dat we kunnen leven.

'Zegenen' is 'bene dicere', goede dingen zeggen over elkaar, elkaar het beste toewensen.

Guido herinnert zich dat zijn ouders 's avonds spraken van 'setse bobo' (bij mij klonk dat 'tsetse woare'). Dat was wel 'God zegene je en beware je', maar als je dat veel zegt en rap, elke dag zeggen: ik hoop, dat het goed gaat met mijn kinderen, mijn gezin, mijn kleinkinderen ...

Wij doen dat elk jaar één keer, vandaag op Lichtmis, met de kinderzegen. Alle kinderen zijn vooraan gekomen, wij leggen ze de hand op, lezen de kinderzegen naar Saint Patrick. De Heer zij in je, achter je, onder je, Hij omgeve je, ...

Het kinderkoor heeft gezongen, goed gezongen, hun begeleiders op viool, dwarsfluit, gitaar, ... ze hebben goed gespeeld, indrukwekkend is het, zoveel goede wil!

Wij hebben voor elkaar gebeden en gezongen, voor al die intenties.

Maar de pannenkoeken, die deze namiddag door vele behulpzame handen werden gebakken, horen er óók bij, want het is Lichtmis!

Repetitie van het Effatakoor op 11/2: 'Om liefdes wil' van Huub Oosterhuis, verder inoefenen, nieuwe stukken bijleren, moeilijk is het, maar er staat een tijdslimiet op: tegen Pasen moeten we het kennen!

Op 12/2 is het de beurt aan Frans C om de gemeenschap te verwelkomen. Hij heeft al een treurwilg met jonge blaadjes gezien: een eerste teken van leven, leven waarvoor we hier elke week samenkomen.

Wij lezen in het evangelie de bergrede, de zaligsprekingen. Wij zagen dat het joodse *ashrei* volgens André Chouraqui 'sta op, laat u niet doen, beweeg je in goede richting' betekent. Verleden week ging het over zout zijn: liefst niet teveel, maar juist genoeg. Over licht zijn, niet verblindend, niet angstaanjagend, genoeg om de weg te vinden.

Vandaag een verder stukje uit de bergrede (Matteüs 5, 17-24). Jezus zegt - als we goed letten op de vertaling uit het Hebreeuws - : *"Ik ben niet gekomen om de Thora en de woorden van de geïnspireerden naar beneden te halen"*. Hierbij moeten we goed weten dat in Jezus' tijd er een heftige discussie was over de Thora en de bepalingen erin, over de wetten, over de manier van omgaan met de wereld en de mensen rondom ons. Na de gebeurtenissen van 70 na Christus, gaat het Jodendom op één spoor vooruit, maar voordien was het de rabbi die wel zegde hoe je ermee moest omgaan. Klassiek zegde hij dat met de woorden: *Je hebt gehoord dat ..., maar ik zeg je ...*" (wij kennen dat ook als het 'amen, dico vobis ...' met in die 'amen' de klank van: *"wat ik ga zeggen is belangrijk!"*).

Iemand zegde: *"Het is toch goed dat de biecht afgeschafte is!"* (wanneer is dat gebeurd?) Diezelfde man zei: ik doe geen zonde! Wij hebben daar geen oordeel over. Uit de tijd van Jezus weten we dat het goed is, bijeen te zitten en over wet en overlevering na te denken, maar het gaat wél steeds over het positieve: wat heb je gedaan om de wereld beter te maken, wat heb je geprobeerd om dat doel te behalen?

Weliswaar heb ik kansen gemist. Een voorbeeld: als je met je offergaven naar het altaar komt en je herinnert je dat je broer iets tegen je heeft, maak het dan eerst goed! Dat is typische taal van Jezus: zorg ervoor dat je meebouwt aan deze wereld ... Niet spreken over 'zot, leeghoofd, dommerik', niet iedereen kan even handig, verstandig, emotioneel goed zijn. Jezus heeft het goede, het positieve altijd voorop gezet.

God zij dank: de biecht is niet afgeschaft! God zij dank: de biecht heeft een andere vorm gekregen! In het sacrament van verzoening zegt Jezus: *"Ga nu maar, jij krijgt mijn zegen om verder te gaan!"* Ashrei?

Wij hebben gebeden voor een overledene en voor de mensen in Egypte, vooral voor de christenen daar. Wij hebben gebeden voor Zijn aanwezigheid bij ons.

Op 18/2 bespreken we het derde deel van het boek 'Biecht van een kardinaal. Waarover de kerk zwijgt' van Olivier Le Gendre. Het deel dat ons voert naar Zuidoost-Azië, dat ons het principe van Poo tegen het principe van Constantijn leert kennen: primair de liefde van God voelbaar te maken tegen overdreven sacraliteit, klerikalisme, harde stellingnamen, restauratie en nieuwe orde. Dat ons leert spreken over de tederheid van God, nog meer dan over de liefde van God: hoe kan je over tederheid van God spreken, als je de mensen geen gelegenheid geeft tederheid te ondervinden. Wat mij bijblijft is die zachte bries, dat aanvoelen door de langzame ontwikkeling door de Kardinaal van zijn ultieme stellingen, dat Effata op de goede weg is. We moeten dan wel bij het principe van Poo blijven!

Effataviering op 19/2: wij gaan naar Brugge luisteren naar Jordi Savall en zijn mede-uitvoerders van Orient-Occident. Muziek afkomstig uit Spanje, Perzië, Afghanistan, Turkije. Eindelijk eens percussie, niet om het lawaai, maar deel uitmakend van het geheel.

Dus heb ik aan Bernadette gevraagd om iets te noteren over de homilie op basis van het evangelie uit Matteüs 5, 39-48.

Ik citeer Bernadette: 'Het evangelie is het laatste stukje van de Bergrede, de vorige weken hadden we hierover ook al gesproken.

Dit laatste stukje is zeker niet het eenvoudigste. Heel radicale uitspraken die we niet gewoon zijn: *"Oog om oog, tand om tand"*. het lijkt zo primitief. Als iemand mij onrechtvaardig behandelt, heb ik de neiging om er nog een schepje bij te doen. Daar wordt wel niemand beter van. Alleen zoeken naar een oplossing kan hier uitzicht bieden.

Een tweede uitspraak: verder gaan dan er van jou verwacht wordt. Niet één mijl maar twee mijl. Misschien krijg je dan de kans om een geschil uit te praten terwijl je samen stapt.

En een derde uitspraak: iemand op de rechterwang slaan, keer hem dan ook de linkerwang toe. In de praktijk vermoedelijk niet echt realistisch: Guido toonde dit aan met een kind op de eerste rij.

Wat vraagt Jezus ons hier: Niet spontaan van binnenuit te reageren. Het is een uitnodiging om creatieve mensen te zijn. Probeer de spiraal van het geweld te doorbreken, dan kom je veel verder. Van nature is dit zeer moeilijk, we doen dit liever niet.

Toch proberen een stap verder te gaan, kan alleen binnen een gemeenschap. Een gemeenschap waar mensen dat samen proberen. Waar mensen elkaar uitnodigen eens stil te staan bij de God van Liefde. We hebben elkaar hierin nodig. Dit is een belangrijke opdracht van het christendom van vandaag.

Het evangelie eindigt met: *"Wees volmaakt"*. In de nieuwe vertaling staat: *"Wees integere mensen"*. Dit lijkt meer realistisch.

Maak dat wat je zegt en dat wat je doet samenvallen. Een 'ja' is een 'ja' en een 'nee' is een 'nee'. Hierbij staan we steeds in verbinding met Hem die zegt: *Ik zie je graag en ik ga met je mee!"*

Dit is niet eenvoudig maar sommigen deden ons dit voor: Gandhi, Martin Luther King, ...

Jezus zelf heeft ons getoond dat dit kan en wij doen elke week wat hij van ons gevraagd heeft.'

Ook Frans C bezorgt mij een versie van wat er gebeurd is in die viering. Het valt mij op hoe beiden hetzelfde hebben gehoord en toch een andere kleur aan het gehoorde geven, een andere weergave van rijke woorden. Frans verwijst naar de verwelkoming van Elien die het had over een band tussen de bespreking van het boek op 18/2 en haar ervaring van Gods liefdevolle aanwezigheid op haar activiteit in Bloemenstad. Ook de zin: *"Wees volmaakt zoals uw hemelse Vader volmaakt is"* bleef bij hem hangen. Dat kunnen we als mensen niet bereiken, maar wel proberen, door in te gaan tegen onze natuurlijke neiging, door te vergeven, door niet mee te gaan in de spiraal van geweld. Door zoals in de bezinningstekst na de communie gebeden werd, elke dag opnieuw te trachten Gods naam 'Ik zal er zijn voor u' te beleven.

Tabor op 23/2: Lea VW heeft inspiratie gevonden bij het verhaal van het kleine boekje Ruth. Het is niet alleen een verhaal van menselijke of goddelijke trouw, het is ook het verhaal hoe Ruth, een Moabitische stammoeder wordt van koning David. Maar voor Lea is de tekst van het boek niet alleen toepasselijk op huwelijk, relatie en 'zorgen voor' maar is het ook een oproep van God om pelgrim te zijn, om weg te gaan uit de zekerheid, om in te gaan tegen onze weerstand om Hem te volgen, zelfs als dit lijden en dood meebrengt. Geloven, echt christen zijn is niet iets voor softies, er is moed voor nodig. Voor die moed hebben we gebeden.

Koorrepetitie op 25/2: oefenen, oefenen, het klinkt nóg niet goed!

Viering op 26/2: Johan verwelkomt ons met enkele zinnen die zonder muziek vreemd klinken, tot je beseft: het gaat over kracht en vertrouwen en de anderen, en licht!

Het evangelie van vandaag: Matteüs 6, 24-34. Iets om jaren mee bezig te zijn, vooral als je ergens bij financiën, bezittingen, huizen betrokken bent. Jaren heb je nodig om helemaal te weten hoe je daar moet mee omgaan. Zo was er onlangs een quiz op een Nederlandse teeveezender en de vraag was wie de volgende uitspraak deed: *"De aarde en al wat er in is, behoort aan iedereen en privébezit is een hypotheek naar de armen!"* Neen, niet van Karl Marx, wel van paus Johannes-Paulus III!

Hoeveel keer hebben wij nog niet gedacht: je kunt God niet dienen en de mammon! Hoe gaan wij om met bezit, wetende dat wij rijker zijn dan de helft van de wereldbevolking!

Ja, hoe gaan wij om met bezit?

In de vertaling van 1995 heeft men het woord 'mammon' vervangen door 'geld', een hedendaags woord.

Wat ook opvalt, is de manier waarop Jezus idyllische en poëtische voorbeelden geeft. Want waar is het hem om te doen: om ons te doen nadenken over de vraag in hoeverre wij betrokken zijn. Jezus weet wel dat als je arm bent, je op zoek móet gaan naar voedsel. Hijzelf hield veel van feesten, eten en drinken en van het leven genieten, maar de vraag die steeds terugkwam was: *"In hoeverre ben je daar afhankelijk van, in hoeverre is dat het belangrijkste in je leven? Of kan je een vrije mens worden die op een andere manier naar het leven kijkt en die zegt: ik heb genoeg, of, vandaag heb ik teveel, en die zo een zware last aflegt?"*

Hoe afhankelijk ben je van geld en rijkdom: een vraag van Jezus aan iedereen. Gaan we dit jaar genieten van de lente en de zomer, want verleden jaar waren die zo voorbij en toch zijn ze gratis! In feite is die vraag over het belang dat we hechten aan geld een uitnodiging om samen naar de vasten te gaan, om te genieten van elke dag, want de dag van morgen zal wel zijn eigen zorgen meebrengen.

Wij bidden voor een vriendin op een belangrijk kruispunt in haar leven, voor juffrouw Yvonne die verdrietig is omdat haar mama gestorven is, voor de plots overleden pastoor van Nieuwerkerken (Aalst).

Deze maand, voor mij koud en kil, zit er op. Toch bloeien al overal krokussen en vroege lentebloeiërs, zelfs de rododendron 'praecox' met de lichtblauwe bloemen.

Het wordt een gratis lente!

Wouter, maandag 28 februari 2011